

31991L0271

1991.5.30.

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK HIVATALOS LAPJA

L 135/40

A TANÁCS IRÁNYELVE
(1991. május 21.)
a települési szennyvíz kezeléséről
 (91/271/EGK)

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK TANÁCSA,

tekintettel az Európai Gazdasági Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 130s. cikkére,

tekintettel a Bizottság javaslatára ⁽¹⁾,

tekintettel az Európai Parlament véleményére ⁽²⁾,

tekintettel a Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ⁽³⁾,

mivel az Északi-tenger és a Közösség más vizeinek védelméről szóló, 1988. június 28-i tanácsi állásfoglalás ⁽⁴⁾ felkérte a Bizottságot, hogy nyújtson be javaslatot a települési szennyvíz tisztításának közösségi szinten megkövetelt intézkedéseire vonatkozóan;

mivel az egyik tagállam elégtelen szennyvíztisztítása következtében előálló szennyezés gyakran hatással van más tagállamok vizeire; mivel a 130r. cikk értelmében közösségi szintű intézkedés szükséges;

mivel a környezetnek az elégtelen módon tisztított települési szennyvíz elvezetésének hátrányos hatásaitól való megóvása érdekében általában szükség van a települési szennyvíz másodlagos tisztítására;

mivel érzékeny területeken szigorúbb követelményeket kielégítő tisztítást kell megkövetelni; mivel egyes kevésbé érzékeny területeken az elsődleges tisztítás megfelelőnek tekinthető;

mivel a gyűjtőrendszerekbe kerülő ipari szennyvíz, valamint a települési szennyvíztisztító telepekről származó szennyvíz kibocsátásának és az iszap ártalmatlanításának általános szabályok és rendeletek illetve különleges engedélyek hatálya alá kell tartoznia;

mivel egyes ipari ágazatokból származó olyan biológiailag lebomló ipari szennyvizek kibocsátására, amelyeket a befogadó vízbe való engedés előtt települési szennyvíztisztító telepeken nem tisztítanak, megfelelő követelményeket kell megállapítani;

mivel ösztönözni kell a szennyvíztisztításból származó iszap hasznosítását; mivel fokozatosan fel kell hagyni az iszap felszíni vizekbe való bevezetésével;

mivel szükséges a szennyvíztisztító telepek, a befogadó vizek és a szennyvíziszap-ártalmatlanítás folyamatos ellenőrzése annak biztosítására, hogy a környezet védve legyen a szennyvízkibocsátás káros hatásaitól;

mivel biztosítani kell, hogy a szennyvíz és az iszap ártalmatlanítására vonatkozó információk rendszeres időközönként kiadott jelentések formájában a nyilvánosság rendelkezésére álljanak;

mivel ezen irányelv megvalósítása érdekében a tagállamoknak nemzeti programokat kell alkotniuk és a Bizottságnak bemutatniuk;

mivel létre kell hozni egy bizottságot, amely támogatja a Bizottságot az ezen irányelv végrehajtásával és a műszaki fejlődéshez történő hozzáigazításával kapcsolatos ügyekben,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

1. cikk

Ez az irányelv a települési szennyvíz összegyűjtésére, kezelésére és kibocsátására, valamint egyes ipari szektorok szennyvizének kezelésére és kibocsátására vonatkozik.

⁽¹⁾ HL C 1., 1990.1.4., 20. o. és HL C 287., 1990.11.15., 11. o.
⁽²⁾ HL C 260., 1990.10.15., 185. o.
⁽³⁾ HL C 168., 1990.7.10., 36. o.
⁽⁴⁾ HL C 209., 1988.8.9., 3. o.

Az irányelv célja a környezet megóvása a fent említett szennyvízkibocsátások káros hatásaitól.

2. cikk

Ennek az irányelvnek az alkalmazásában:

1. „települési szennyvíz”: a háztartási szennyvíz vagy a háztartási és ipari szennyvíz illetve csapadékvíz keveréke;
2. „háztartási szennyvíz”: a lakóterületek és szolgáltató üzemek szennyvize, amely főleg emberi anyagcseréből és háztartási tevékenységből származik;
3. „ipari szennyvíz”: minden olyan szennyvíz, amelyet valamely ipari vagy kereskedelmi tevékenység folytatására szolgáló helyről bocsátanak ki, és amely nem háztartási szennyvíz és csapadékvíz;
4. „agglomeráció”: olyan terület, ahol a népesség illetve a gazdasági tevékenység elegendően koncentrált ahhoz, hogy a települési szennyvizet összegyűjtsék és egy települési szennyvíztisztító telepre vagy a végső kibocsátási pontra vezessék;
5. „gyűjtőrendszer”: olyan vezetékrendszer, amely összegyűjti és elvezeti a települési szennyvizet;
6. „1 LE (lakosegyenérték)”: szerves, biológiailag lebontható terhelés, amelynek ötnapos biokémiai oxigénigénye (BOI₅) 60 g oxigén/nap;
7. „elsődleges kezelés”: a települési szennyvíz fizikai illetve kémiai kezelése, amely magában foglalja a lebegőanyag kiülepítését, vagy más eljárásokat, amelyek során a bejövő szennyvíz BOI₅ értéke legalább 20 %-kal és az összes lebegőanyag mennyisége legalább 50 %-kal csökken a kibocsátás előtt;
8. „másodlagos kezelés”: a települési szennyvíznek általában biológiai tisztítást és utóülepítést magában foglaló vagy más eljárással való tisztítása, amely megfelel az I. melléklet 1. táblázatában megállapított követelményeknek;
9. „megfelelő kezelés”: a települési szennyvíz kezelése bármely olyan eljárással illetve ártalmatlanító rendszerrel, amely biztosítja, hogy a kibocsátott vizet befogadó víz megfeleljen a vonatkozó minőségi követelményeknek és ezen, valamint más vonatkozó közösségi irányelvek követelményeinek;
10. „iszap”: a települési szennyvíztisztító telepekről származó kezelt vagy kezeletlen visszamaradó iszap;
11. „eutrofizáció”: tápanyagoknak, különösen nitrogén-, illetve foszforvegyületeknek a vízben való feldúsulása, ami algák és magasabb rendű növények növekedésének felgyorsulását okozza, és ezzel a biológiai egyensúly megbomlásához, és a szóban forgó víz minőségének romlásához vezet;

12. „torkolat”: egy folyó tengerbe beömlésénél az édes víz és a parti vizek közötti átmeneti terület. A tagállamok ezen irányelv alkalmazásában, a végrehajtási program részeként megállapítják a torkolatok külső (tenger felőli) határait, a 17. cikk (1) és (2) bekezdése intézkedéseinek megfelelően;

13. „tengerparti vizek”: a sekély víz vonalán vagy a torkolat külső határán kívüli vizek.

3. cikk

(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy minden agglomeráció rendelkezze települési szennyvizet összegyűjtő rendszerekkel,

– legkésőbb 2000. december 31-ig a 15 000 lakosegyenértéknél (LE) nagyobbak és

– legkésőbb 2005. december 31-ig a 2 000 és 15 000 LE közöttiek

A 10 000 lakosegyenértéknél nagyobb agglomerációknál az 5. cikkben szereplő meghatározás szerint „érzékeny terület”-nek tekintett befogadó vizekbe kibocsátott települési szennyvíz esetében a tagállamok biztosítják, hogy a gyűjtőrendszerek legkésőbb 1998. december 31-ig elkészüljenek.

Ahol a gyűjtőrendszerek létrehozása nem indokolt, akár azért, mert nem járna környezeti előnyökkel, akár mert aránytalanul nagy költségekkel járna, azonos szintű környezetvédelmet nyújtó egyedi rendszereket vagy más megfelelő intézkedéseket kell alkalmazni.

(2) Az 1. bekezdésben leírt gyűjtőrendszereknek meg kell felelniük az I. melléklet A szakaszában foglalt követelményeknek. Ezek a követelmények a 18. cikkben megállapított eljárásnak megfelelően módosíthatók.

4. cikk

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a gyűjtőrendszerekbe vezetett szennyvizet vízbe történő kibocsátás előtt másodlagos kezelésnek vagy egy ezzel egyenértékű kezelésnek vessék alá, az alábbiak szerint:

– legkésőbb 2000. december 31-ig a 15 000 lakosegyenértéknél nagyobb agglomerációk minden kibocsátott szennyvizét,

– legkésőbb 2005. december 31-ig a 10 000 és 15 000 lakosegyenérték közötti agglomerációk minden kibocsátott szennyvizét,

– legkésőbb 2005. december 31-ig a 2 000 és 10 000 lakosegyenérték közötti agglomerációk édesvízbe és a torkolatokba kibocsátott szennyvizét.

(2) A magas hegyi régiókban (tengerszint feletti 1 500 m felett) lévő vizekbe bocsátott települési szennyvizet, mivel itt az alacsony hőmérséklet miatt nehéz hatékony biológiai kezelést alkalmazni, az (1) bekezdésben előírtól kevésbé szigorú követelményeket kielégítő kezelésnek lehet alávetni feltéve, hogy részletes vizsgálatok azt mutatják, hogy az ilyen kibocsátások nem hatnak károsan a környezetre.

(3) Az (1) és (2) bekezdésben leírt települési szennyvíztisztító telepekről kibocsátott víznek ki kell elégítenie az I. melléklet B szakaszának vonatkozó követelményeit. Ezek a követelmények a 18. cikkben megállapított eljárással összhangban módosíthatók.

(4) A LE-ben kifejezett terhelést az év során a tisztító telepre belépő maximális heti átlag-terhelés alapján kell kiszámítani, figyelmen kívül hagyva a rendkívüli, például heves esőzés következtében előálló helyzeteket.

5. cikk

(1) A (2) bekezdés érdekében a tagállamok 1993. december 31-ig kijelölik az érzékeny területeket, a II. mellékletben megállapított kritériumoknak megfelelően.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a gyűjtőrendszerekbe vezetett települési szennyvizet érzékeny területekre való kibocsátásuk előtt a 4. cikkben leírtól szigorúbb követelményeket kielégítő tisztításnak vessék alá, legkésőbb 1998. december 31-ig, a 10 000 LE-nél nagyobb agglomerációk minden kibocsátott vize esetében.

(3) A (2) bekezdésben leírt települési szennyvíztisztító telepek kibocsátásának meg kell felelnie az I. melléklet B. szakaszának megfelelő követelményeinek. Ezek a követelmények a 18. cikkben megállapított eljárással összhangban módosíthatók.

(4) Egyes esetekben a (2) és (3) bekezdésben szereplő telepekre a követelményeket nem kell alkalmazni az érzékeny területeken, ha igazolható, hogy az ebben a körzetben lévő összes települési szennyvíztisztító telepről származó teljes terhelés minimális csökkentési százaléka legalább a teljes foszformennyiség 75 %-a és legalább a teljes nitrogénmennyiség 75 %-a.

(5) Az érzékeny területek vízgyűjtő területein elhelyezkedő és azok szennyezéséhez hozzájáruló települési szennyvíztisztító telepek kibocsátásaira a (2), (3) és (4) bekezdés vonatkozik.

Olyan esetekre, amelyekben a fenti vízgyűjtő területek részben vagy egészben egy másik tagállam területén helyezkednek el, a 9. cikket kell alkalmazni.

(6) A tagállamok biztosítják, hogy az érzékeny területek kijelölését legalább négyévenként felülvizsgálják.

(7) A tagállamok biztosítják, hogy a 6. bekezdés szerinti felülvizsgálat alapján érzékenynek ítélt területek esetében hét éven belül megfeleljenek a fenti követelményeknek.

(8) Egy tagállamnak nem kell az ezen irányelv alkalmazásában érzékeny területeknek minősülő területeket kijelölnie, ha egész területén alkalmazza a 2., 3. és 4. bekezdésben meghatározott kezelést.

6. cikk

(1) A 2. bekezdés érdekében a tagállamok 1993. december 31-ig a II. mellékletben megállapított kritériumoknak megfelelően kijelölhetnek kevésbé érzékeny területeket.

(2) A 10 000 és 150 000 LE közötti agglomerációk parti vizekbe és a 2 000 és 10 000 LE közötti agglomerációk torkolatokba bocsátott települési szennyvizei, ha a kibocsátási helyek az 1. bekezdésben leírt területen vannak, a 4. cikkben előírtaknál enyhébb követelményű kezelésnek vethetők alá, feltéve hogy:

- az ilyen kibocsátásokat legalább a 2. cikk (7) bekezdésében meghatározott elsődleges kezelésnek, és az I. melléklet D. szakaszában megállapított ellenőrzési eljárásoknak vetik alá.
- átfogó vizsgálatok azt mutatják, hogy az ilyen kibocsátások nincsenek káros hatással a környezetre.

A tagállamok a fent említett vizsgálatokkal kapcsolatos minden vonatkozó információt a Bizottság rendelkezésére bocsátják.

(3) Ha a Bizottság úgy találja, hogy a 2. bekezdésben foglalt feltételek nem teljesülnek, megfelelő javaslatot nyújt be a Tanácsnak.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy a kevésbé érzékeny területek kijelölését legalább négyévenként felülvizsgálják.

(5) A tagállamok biztosítják, hogy a többé már nem kevésbé érzékenynek ítélt területek hét éven belül megfeleljenek a 4. és 5. cikk mindenkorai követelményeinek.

7. cikk

A tagállamok biztosítják, hogy 2005. december 31-ig a gyűjtőrendszerekbe belépő települési szennyvíz kibocsátás előtt megkapja a 2. cikk (9) bekezdésében meghatározott megfelelő kezelést az alábbi esetekben:

- 2 000 LE-nél kisebb agglomerációk édesvízbe és torkolatokba történő kibocsátása,
- 10 000 LE-nél kisebb agglomerációk tengerparti vizekbe történő kibocsátása.

8. cikk

(1) A tagállamok kivételes esetekben, műszaki problémák miatt és földrajzilag behatárolható területekre vonatkozóan különleges kérelmet nyújthatnak be a Bizottsághoz a 4. cikknek való megfelelés határidejének meghosszabbítása iránt.

(2) A megfelelő indokolással benyújtott kérelemben meg kell jelölni a felmerült műszaki nehézségeket, és megfelelő ütemtervet tartalmazó, az irányelv céljainak megvalósítása érdekében végrehajtandó cselekvési programot kell javasolnia. Ezt az ütemtervet fel kell venni a 17. cikkben említett megvalósítási programba.

(3) Csak műszaki indokok fogadhatók el és az 1. bekezdésben említett hosszabb határidő nem terjedhet túl 2005. december 31-én.

(4) A Bizottság megvizsgálja ezt a kérést, és a 18. cikkben megállapított eljárással összhangban megteszi a megfelelő intézkedéseket.

(5) Kivételes körülmények esetén, ha bizonyítható, hogy a magasabb követelményeket kielégítő kezelés nem jár környezeti előnyökkel, a 150 000 LE-nél nagyobb agglomerációk kevésbé érzékeny területeken kibocsátott szennyvizét olyan kezelésnek lehet alávetni, amilyent a 6. cikk a 10 000 és 150 000 LE közötti agglomerációk szennyvizére ír elő.

Ilyen esetekben a tagállamok előre megküldik a Bizottságnak a vonatkozó dokumentációt. A Bizottság megvizsgálja az ügyet, és a 18. cikkben megállapított eljárással összhangban megteszi a megfelelő intézkedéseket.

9. cikk

Ha az egyik tagállam fennhatósága alá eső területen lévő vizekre egy másik tagállam településiszennyvíz-kibocsátása kedvezőtlen hatással van, az a tagállam, amelynek vizei érintettek, tájékoztatja a másik tagállamot és a Bizottságot.

Az érintett tagállamok, ha kell a Bizottsággal együtt, megszervezik a kérdéses kibocsátás azonosításához és a forrásnál megteendő intézkedések megtételéhez szükséges együttműködést az érintett vizek védelmére annak érdekében, hogy megfeleljenek ezen irányelv rendelkezéseinek.

10. cikk

A tagállamok biztosítják, hogy a 4., 5., 6. és 7. cikk követelményeinek kielégítése érdekében épített települési szennyvíztisztító telepek úgy legyenek megtervezve, megépítve, működtetve és karbantartva, hogy minden normálisnak tekinthető helyi időjárási helyzetben megfelelő teljesítményt

biztosítsanak. A telepek tervezésekor figyelembe kell venni a terhelés évszakoktól függő változásait.

11. cikk

(1) A tagállamok 1993. december 31-e előtt biztosítják, hogy az ipari szennyvíz gyűjtőrendszerekbe és a települési szennyvíztisztító telepekre történő bevezetése az eljárásra jogosult hatóság, illetve az erre felhatalmazott testület előzetes szabályozásától és/vagy egyedi engedélyezésétől függjön.

(2) A szabályozásnak illetve egyedi engedélyeknek meg kell felelniük az I. melléklet C. szakaszában foglalt követelményeknek. Ezek a követelmények a 18. cikkben megállapított eljárással összhangban módosíthatók.

(3) A szabályozást és/vagy egyedi engedélyeket rendszeres időközönként felül kell vizsgálni és szükség esetén módosítani kell azokat.

12. cikk

(1) A kezelt szennyvizet, ha csak lehet, ismét fel kell használni. A felhasználás módjának olyannak lennie, hogy az a lehető legkisebb mértékben terhelje a környezetet.

(2) Az eljárásra jogosult hatóságok, illetve az erre felhatalmazott testületek gondoskodnak arról, hogy a települési szennyvíztisztító telepekről szennyvíz vizekbe történő kibocsátására előzetes szabályozás és/vagy egyedi engedélyezés vonatkozzék.

(3) A települési szennyvíztisztító telepek kibocsátásaira vonatkozó, a 2. bekezdés értelmében alkotott előzetes szabályozásoknak és/vagy egyedi engedélyeknek a 2 000 és 10 000 LE közötti agglomerációk édesvízbe vagy torkolatokba történő kibocsátásai, valamint a 10 000 LE-nél nagyobb agglomerációk minden kibocsátása tekintetében olyan feltételeket kell tartalmazniuk, amelyek kielégítik az I. melléklet B szakaszának vonatkozó követelményeit. Ezek a követelmények a 18. cikkben megállapított eljárással összhangban módosíthatók.

(4) A szabályozásokat és/vagy engedélyeket rendszeres időközönként felül kell vizsgálni és szükség esetén módosítani kell azokat.

13. cikk

(1) A tagállamok 2000. december 31-ig gondoskodnak arról, hogy a III. mellékletben felsorolt ipari szektorokba tartozó üzemek biológiailag lebontható ipari szennyvize, amely a befogadó vizekbe való kibocsátás előtt nem kerül a települési szennyvíztisztító telepre, a kibocsátás előtt feleljen meg az eljárásra jogosult hatóságok, illetve az erre felhatalmazott testületek által alkotott előzetes szabályozásokban és/vagy egyedi engedélyekben megadott feltételeknek, a 4 000 LE-t vagy ennél nagyobb terhelést képviselő üzemek minden kibocsátott vize tekintetében.

(2) 1993. december 31-éig minden tagállam eljárásra jogosult hatósága, illetve erre felhatalmazott testülete kidolgozza a szóban forgó ipar jellegének megfelelő kibocsátási követelményeket.

(3) A Bizottság 1994. december 31-ig összehasonlítja a tagállamok követelményeit. Az eredményeket jelentésben teszi közzé, és szükség esetén megteszi a megfelelő javaslatokat.

14. cikk

(1) A szennyvíztisztításból származó iszapot, ha csak lehet, ismét fel kell használni. A felhasználás módjának olyannak kell lennie, hogy az a lehető legkisebb mértékben terhelje a környezetet.

(2) Az eljárásra jogosult hatóságok, illetve az erre felhatalmazott testületek 1998. december 31-éig gondoskodnak arról, hogy a települési szennyvíztisztító telepekről származó iszap ártalmatlanítására általános szabályozás, vagy nyilvántartási- vagy engedélyezési kötelezettség vonatkozzék.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy 1998. december 31-ig fokozatosan megszűnjön az iszap felszíni vizekbe történő kibocsátása hajókról, illetve vezetékrendszerekből, vagy egyéb megoldások útján.

(4) A 3. bekezdésben említett elhelyezési módok végleges megszüntetéséig a tagállamok gondoskodnak arról, hogy a felszíni vizekbe elhelyezett iszapban lévő mérgező, nem lebomló vagy biológiailag felhalmozódó anyagok teljes mennyiségének elhelyezése engedélyektől függjön, és fokozatosan csökkenjen.

15. cikk

(1) Az eljárásra jogosult hatóságok, illetve az erre felhatalmazott testületek folyamatosan ellenőrzik:

- a települési szennyvíztisztító telepek kibocsátásait az I. melléklet B szakaszában foglalt követelmények betartásának ellenőrzése érdekében, az I. melléklet D szakaszában megállapított ellenőrzési eljárásoknak megfelelően,
- a felszíni vizekbe vezetett iszap mennyiségét és összetételét.

(2) Az eljárásra jogosult hatóságok, illetve az erre felhatalmazott testületek folyamatosan ellenőrzik azokat a vizeket, amelyekbe a települési szennyvíztisztító telepekről kibocsátás történik és amelyekbe a 13. cikkben leírt közvetlen kibocsátások történnek, ha várható, hogy a befogadó környezetet jelentős hatások érik.

(3) Olyan kibocsátások esetében, amelyekre a 6. cikk rendelkezései vonatkoznak és iszapnak felszíni vizekbe való elhelyezése esetén a tagállamok ellenőrzik, illetve elvégzik azokat a vizsgálatokat, amelyek alapján megállapítható, hogy a kibocsátás vagy iszapelhelyezés nem károsítja-e a környezetet.

(4) Az eljárásra jogosult hatóságok, illetve az erre felhatalmazott testületek által az 1., 2. és 3. bekezdés értelmében begyűjtött

információkat a tagállamok megőrzik, és felkérésre annak kézhezvételétől számított hat hónapon belül a Bizottság rendelkezésére bocsátják.

(5) Az 1., 2. és 3. bekezdésben említett ellenőrzésekre vonatkozó iránymutatások fogalmazhatóak meg a 18. cikkben megállapított eljárással.

16. cikk

A környezeti információkhoz való hozzáférés szabadságáról szóló, 1990. június 7-i 90/313/EGK tanácsi irányelv⁽¹⁾ rendelkezéseinek sérelme nélkül a tagállamok biztosítják, hogy az eljárásra jogosult hatóságok vagy testületek kétévenként helyzetjelentést tegyenek közzé a települési szennyvíz és az iszap körzetükben történő ártalmatlanításáról. Ezeket a jelentéseket a tagállamok közzétételük után haladéktalanul megküldik a Bizottságnak.

17. cikk

(1) A tagállamok 1993. december 31-ig programot dolgoznak ki ezen irányelv végrehajtására.

(2) A tagállamok 1994. június 30-ig tájékoztatják a Bizottságot e programok tartalmáról.

(3) Szükség esetén a tagállamok minden második év június 30-ig megküldik a Bizottságnak a 2. bekezdésben említett információ módosításait.

(4) A nemzeti programokra vonatkozó jelentések módszerét és formáját a 18. cikkben megállapított eljárással kell meghatározni. A módszerek és formai előírások minden módosítását ugyanennek az eljárásnak megfelelően kell elfogadni.

(5) A Bizottság kétévenként áttekinti és értékeli a 2. és 3. bekezdés értelmében kapott információkat, és erről jelentést tesz közzé.

18. cikk

(1) A Bizottság munkáját a tagállamok képviselőiből álló bizottság segíti, a bizottság elnöke a Bizottság képviselője.

(2) A Bizottság képviselője tervezetet nyújt be a bizottság számára a meghozandó intézkedésekről. A bizottság, az elnöke által az ügy sürgősségére tekintettel megállapított határidőn belül, véleményt nyilvánít a tervezetről. A véleményt a Szerződés 148. cikkének (2) bekezdésében a Tanácsnak a Bizottság javaslata alapján elfogadandó határozataira előírt többséggel kell meghozni. A bizottságban a tagállamok képviselőinek szavazatait az említett cikkben meghatározott módon kell súlyozni. Az elnök nem szavazhat.

⁽¹⁾ HL L 158., 1990.6.23., 56. o.

- (3) a) A Bizottság a tervezett intézkedéseket elfogadja, ha azok összhangban vannak a bizottság véleményével.
- b) Ha a tervezett intézkedések nincsenek összhangban a bizottság véleményével, vagy a bizottság nem nyilvánított véleményt, a Bizottság a meghozandó intézkedésekről haladéktalanul javaslatot terjeszt a Tanács elé. A Tanács minősített többséggel határoz.

Ha a javaslatnak a Tanács elé terjesztésétől számított három hónapon belül a Tanács nem döntött, a javaslatot a Bizottság fogadja el, kivéve ha a Tanács egyszerű többséggel határozott az említett intézkedések ellen.

19. cikk

(1) A tagállamok legkésőbb 1993. június 30-ig hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek megfeleljenek. Erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

(2) Amikor a tagállamok elfogadják az 1. bekezdésben említett intézkedéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre vagy azokhoz kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(3) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguknak azokat a főbb rendelkezéseit, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

20. cikk

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Brüsszelben, 1991. május 21-én.

a Tanács részéről

az elnök

R. STEICHEN

I. MELLÉKLET

A TELEPÜLÉSI SZENNYVÍZRE VONATKOZÓ KÖVETELMÉNYEK

A. Gyűjtőrendszerek ⁽¹⁾

A gyűjtőrendszereknél figyelembe kell venni a szennyvízkezelés követelményeit.

A gyűjtőrendszerek kialakítását, megépítését és karbantartását a legjobb műszaki ismeretek alapján kell végezni, túlzott költségek okozása nélkül, különös tekintettel az alábbiakra:

- a települési szennyvíz mennyisége és összetétele,
- a szivárgások megakadályozása,
- a befogadó vizek csapadékiei túlfolyás okozta szennyezésének korlátozása.

B. Kibocsátás a települési szennyvíztisztító telepekről a befogadó vizekbe ⁽¹⁾

1. A szennyvíztisztító telepeket úgy kell tervezni vagy átalakítani, hogy reprezentatív mintákat lehessen venni a bejövő szennyvízből és az elfolyó kezelt szennyvízből, mielőtt azt a befogadó vizekbe bocsátanák.
2. A települési szennyvíztisztító telepekről kibocsátott, a 4. és 5. cikknek megfelelően kezelt szennyvizeknek ki kell elégíteniük az 1. táblázat követelményeit.
3. A települési szennyvíztisztító telepek a II. melléklet A. szakaszának a) pontjában megjelölt, eutrofizációnak kitett érzékeny területekre történő kibocsátásainak ezenfelül ki kell elégíteniük az 2. táblázat követelményeit is.
4. Az 1. és/vagy 2. táblázatban megadottaknál szigorúbb követelményeket kell alkalmazni ott, ahol biztosítani kell, hogy a befogadó vizek bármilyen más vonatkozó irányelvnek megfeleljenek.
5. A települési szennyvíz kibocsátási pontját úgy kell megválasztani, hogy az a lehető legkisebb mértékben legyen hatással a befogadó vizekre.

C. Ipari szennyvíz

A gyűjtőrendszerekbe és települési szennyvíztisztító telepekre kerülő ipari szennyvizet olyan előtisztításnak kell alávetni, amely szükséges ahhoz, hogy:

- a gyűjtőrendszerekben és a tisztító telepeken dolgozó személyzet egészsége ne károsodjék,
- a gyűjtőrendszerek, a szennyvíztisztító telepek és a hozzájuk tartozó berendezések ne károsodjanak,
- ne akadályozza a szennyvíztisztító telepek működését és az iszap kezelését,
- biztosítva legyen, hogy a tisztító telepek kibocsátásai ne károsítsák a környezetet és ne vezessenek ahhoz, hogy a befogadó vizek többé ne feleljenek meg más közösségi irányelveknek,
- biztosítva legyen, hogy az iszap biztonságosan, a környezet szempontjából elfogadható módon legyen ártalmatlanítható.

D. Referencia-módszerek az ellenőrzésre és az eredmények kiértékelése

1. A tagállamok biztosítják, hogy olyan ellenőrzési módszer kerüljön alkalmazásra, amely legalább az alább leírt követelményszinteket teljesíti.

A 2., 3. és 4. bekezdésben említettek mellett más módszerek is alkalmazhatók ha igazolható, hogy ezek egyenértékű eredményeket adnak.

A tagállamok minden vonatkozó információt megadnak a Bizottságnak az alkalmazott módszereket illetően. Ha a Bizottság úgy találja, hogy a 2., 3. és 4. bekezdésben megadott feltételek nem teljesülnek, megfelelő javaslatot nyújt be a Tanácsnak.

⁽¹⁾ Figyelembe véve, hogy gyakorlatilag nem lehet olyan gyűjtőrendszereket és tisztító telepeket méretezni, amelyek minden szennyvizet kezelni tudnának például egy szokatlanul heves esőzés alkalmával, a tagállamok intézkedéseket hoznak a záporvíz túlfolyásból származó szennyezés korlátozására. Ezek az intézkedések a száraz idei hozamhoz viszonyított hígítás mértékén vagy kapacitáson alapulhatnak, vagy megadhatnak egy bizonyos elfogadható túlfolyási esetszámot éves viszonylatban.

2. Vízhozammal arányos vagy 24 órás mintákat kell venni a tisztító telep elfolyó, és ha szükséges befolyó oldalán is, mindig ugyanazon a jól meghatározott ponton annak ellenőrzésére, hogy teljesülnek-e a kibocsátott szennyvízre az ezen irányelvben megállapított követelmények.

Elismert nemzetközi laboratóriumi gyakorlatot kell alkalmazni annak érdekében, hogy a minták változása a mintavétel és az elemzés között eltelő időszakban minimális legyen.

3. Az éves minimális mintavétel-számot a tisztító telep méretétől függően kell meghatározni és az év során rendszeres időközönként kell a mintákat venni:

– 2 000 – 9 999 LE	Az első év során 12 minta. A következő években négy minta, ha kimutatható, hogy az első év során a víz kielégíti ezen irányelv követelményeit; ha a négy közül egy minta nem megfelelő, a következő évben 12 mintát kell venni.
– 10 000 – 49 999 LE	12 minta
– 50 000 LE és felette	24 minta

4. A kezelt szennyvíz akkor felel meg a vonatkozó paramétereknek, ha minden egyedileg megvizsgált paraméterre vonatkozóan a vízminták azt mutatják, hogy az kielégíti a vonatkozó paraméter-határértékeket az alábbiak szerint:

- a) Az 1. táblázatban és a 2. cikk 7. pontjában meghatározott paraméterek esetében a 3. táblázatban van megadva az 1. táblázatban és a 2. cikk 7. pontjában, koncentrációban és/vagy százalékos csökkenésben kifejezett követelményeket ki nem elégítő minták maximálisan megengedhető száma;
- b) az 1. táblázatban koncentrációban kifejezett paraméterek esetében a normális üzemi körülmények között vett nem megfelelő minták eltérése nem lehet 100 %-nál nagyobb a paraméter-határértéktől. Az összes lebegőanyag koncentrációjának paraméter-határértékei tekintetében legfeljebb 150 %-os eltérés fogadható el;
- c) a 2. táblázatban megadott paraméterek tekintetében a minták éves átlaga minden egyes paraméterre feleljen meg a vonatkozó paraméter-határértéknek.

5. A szélsőséges vízminőség-értékeket nem kell figyelembe venni, ha ezek szokatlan helyzet, például heves esőzés következményei.

1. táblázat: Az irányelv 4. és 5. cikkének hatálya alá eső települési szennyvíztisztító telepek kibocsátásaira vonatkozó követelmények. Vagy a koncentrációra vagy a százalékos csökkenésre vonatkozó értékeket kell alkalmazni.

Paraméterek	Koncentráció	A csökkenés minimális százaléka ⁽¹⁾	Mérési referenciamódszer
Biokémiai oxigénigény (BOI ₅ , 20 °C-on) nitrifikáció nélkül ⁽²⁾	25 mg/l O ₂	70 – 90 A 4. cikk (2) bekezdése esetében 40	Homogenizált, szűretlen, ülepítetlen minta. Az oldott oxigén meghatározása 20 °C ± 1°C-on, teljes sötétségben, öt napon át végzett inkubáció előtt és után. Nitrifikációt gátló adalék hozzáadásával.
Kémiai oxigénigény (KOI)	125 mg/l O ₂	75	Homogenizált, szűretlen, ülepítetlen minta. Kálium-dikromátos
Összes lebegőanyag	35 mg/l ⁽³⁾ A 4. cikk (2) bekezdése esetében (10 000 LE felett): 35 A 4. cikk (2) bekezdése esetében (2 000 és 10 000 LE között): 60	90 ⁽³⁾ A 4. cikk (2) bekezdése esetében (10 000 LE felett): 90 A 4. cikk (2) bekezdése esetében (2 000 és 10 000 LE között): 70	– Reprezentatív minta szűrése 0,45 µm-es szűrőmembránon. Szárítás 105 °C-on és mérlegelés. – Reprezentatív minta centrifugálása (legalább öt percig 2 800 és 3 200 g közötti átlagos gyorsulásnál), szárítás 105 °C-on és mérlegelés

⁽¹⁾ Csökkenés a befolyás terheltségéhez képest.

⁽²⁾ A paraméter más paraméterrel helyettesíthető: összes szerves szén (TOC) vagy teljes oxigénigény (TOD), ha összefüggés hozható létre a BOI₅ és a helyettesítő paraméter között.

⁽³⁾ Ez a követelmény választható.

A tavas szennyvíztisztítóról elvezetett víz elemzését szűrt mintákon kell elvégezni; azonban az összes lebegőanyag koncentrációja a szűretlen vízmintában ne haladja meg a 150 mg/l értéket.

2. táblázat: A települési szennyvíztisztító telepeknek a II. melléklet A. szakaszának a) pontjában megjelölt eutrofizációra hajlamos érzékeny területre történő kibocsátásaira vonatkozó követelmények. A helyi sajátosságoktól függően egyik vagy mindkét paraméter alkalmazható. Vagy a koncentrációra vagy a százalékos csökkenésre vonatkozó értékeket kell alkalmazni.

Paraméterek	Koncentráció	A csökkenés minimális százaléka ⁽¹⁾	Mérési referenciamódszer
Összes foszfor	2 mg/l P (10 000 és 100 000 LE között) 1 mg/l P (100 000 LE felett)	80	Molekuláris abszorpciós spektrofotometria
Összes nitrogén ⁽²⁾	15 mg/l N (10 000 és 100 000 LE között) 10 mg/l N (100 000 LE felett) ⁽³⁾	70 – 80	Molekuláris abszorpciós spektrofotometria

⁽¹⁾ Csökkenés a befolyás terheltségéhez képest.

⁽²⁾ Az összes nitrogén a következőt jelenti: az összes Kjeldahl nitrogén (szerves N + NH₃), nitrát (NO₃)-nitrogén és nitrit (NO₂)-nitrogén összege.

⁽³⁾ Alternatívaként a napi átlag nem haladhatja meg a 20 mg/l N-t. Ez a követelmény a szennyvíztisztító telep biológiai reaktorának 12(C és ennél magasabb vízhőmérsékleten történő működésére vonatkozik. A hőmérsékletre vonatkozó feltétel helyett a regionális időjárási viszonyokat figyelembe vevő korlátozott idejű működést lehet alkalmazni. Ez az alternatíva akkor alkalmazható, ha igazolható, hogy teljesül az I. melléklet D. szakaszának 1. pontja.

3. táblázat

Éves mintavételek száma	A nem megfelelő minták maximálisan megengedett száma
4-7	1
8-16	2
17-28	3
29-40	4
41-53	5
54-67	6
68-81	7
82-95	8
96-110	9
111-125	10
126-140	11
141-155	12
156-171	13
172-187	14
188-203	15
204-219	16
220-235	17
236-251	18
252-268	19
269-284	20
285-300	21
301-317	22
318-334	23
335-350	24
351-365	25

II. MELLÉKLET

AZ ÉRZÉKENY ÉS KEVÉSBÉ ÉRZÉKENY TERÜLETEK KIJELELÉSÉNEK KRITÉRIUMAI

A. Érzékeny területek

A víztestet érzékeny területnek kell tekinteni, ha az alábbi csoportok valamelyikébe tartozik:

- a) eutróf állapotú, vagy megelőző intézkedések híján a közeli jövőben eutroffá váló természetes édesvízű tavak, más édesvízű víztestek vagy torkolati- és parti vizek.

Az alábbi elemeket kell figyelembe venni annak megfontolásakor, hogy milyen tápanyagot kell csökkenteni további kezelés során:

- i. tavak, valamint folyók, amelyek olyan tavakba/tározókba/zárt öblökbe ömlenek, amelyekben kicsi a vízcseres és ezáltal bekövetkezhet a tápanyagok feldúsulása. Ezeken a területeken gondoskodni kell a foszfor eltávolításáról, kivéve ha bizonyítható, hogy ennek nincs hatása az eutrofizáció mértékére. Nagy agglomerációkból származó vízkibocsátás esetén a nitrogén eltávolítását is meg kell fontolni;
- ii. gyenge vízcseréjű torkolatok, öblök és más parti vizek, vagy amelyekbe nagy mennyiségű tápanyag kerül. Ezeken a területeken a kisebb agglomerációk kibocsátásainak általában nincs nagy jelentősége, de nagy agglomerációk esetében gondoskodni kell a foszfor és/vagy nitrogén eltávolításáról is, hacsak nem bizonyítható, hogy ennek nincs hatása az eutrofizáció mértékére;
- b) ivóvíz kivételére szánt felszíni édesvizek, amelyek nitrát-koncentrációja, hacsak nem tesznek megfelelő intézkedéseket, nagyobb lehet, mint amit a tagállamokban ivóvízkivételre szánt felszíni víz minőségi követelményeiről szóló, 1975. június 16-i 75/440/EGK tanácsi irányelv⁽¹⁾ vonatkozó intézkedései megállapítanak;
- c) olyan területek, ahol a tanácsi irányelvek kielégítéséhez az ezen irányelv 4. cikkében előírtakon túlmenően további kezelésre van szükség.

B. Kevésbé érzékeny területek

A tengeri víztest kevésbé érzékeny területnek tekinthető, hacsak a szennyvíz kibocsátása nem károsítja a környezetet az ebben a körzetben fennálló morfológiai, hidrológiai vagy különleges áramlási viszonyok következtében.

A kevésbé érzékeny területek kijelölésekor a tagállamok vegyék figyelembe annak kockázatát, hogy a kibocsátott terhelés átterülhet a szomszédos területekre is, ahol káros környezeti hatásokat okozhat. A tagállamok a nemzeti fennhatóságukon kívül eső érzékeny területekre is legyenek figyelemmel.

Az alábbi elemeket kell figyelembe venni a kevésbé érzékeny területek kijelölésekor:

jó vízcseréjű nyitott öblök, torkolatok és más parti vizek, amelyek nincsenek kitéve eutrofizációnak vagy oxigén-hiánynak, vagy amelyeknél valószínűtlen, hogy eutroffá vagy oxigénhiányossá váljanak a települési szennyvíz kibocsátása következtében.

⁽¹⁾ HL L 194., 1975.7.25., 26. o., a 79/869/EGK irányelvvel (HL L 271., 1979.10.29., 44. o.) módosított irányelv.

III. MELLÉKLET

IPARI SZEKTOROK

1. Tejfeldolgozás
 2. Gyümölcs- és zöldségtermékek gyártása
 3. Alkoholmentes italok gyártása és palackozása
 4. Burgonya feldolgozás
 5. Húsipar
 6. Sörfőzdék
 7. Alkohol és alkoholos italok gyártása
 8. Állati takarmány gyártása növényi termékekből
 9. Zselatin és enyv gyártása bőrből és csontból
 10. Malátázó üzemek
 11. Halfeldolgozó ipar
-